Cei Șaptezeci de Ani Uitați ai Tirului

Jeff Pippenger
2023-08-12

Cei șaptezeci de ani uitați ai Tirului

Toți prorocii identifică sfârșitul lumii.

> „Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru vremea sa decât pentru a noastră, astfel încât profețirea lor este valabilă pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau ei aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer; lucruri în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....”

> „Biblia și-a adunat și și-a legat laolaltă comorile pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și toate tranzacțiile solemne din istoria Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile de pe urmă.” Selected Messages, cartea 3, 338, 339.

Toate cărțile Bibliei își află încheierea în cartea Apocalipsei.

> „În Apocalipsa, toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie.” Faptele Apostolilor, 585.

Mesajul final de avertizare pentru locuitorii planetei Pământ este identificat în Apocalipsa 18.

> Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuința dracilor, închisoarea oricărui duh necurat și colivia oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit din belșugul desfătărilor ei. Apocalipsa 18:1–3.

Expresia „Babilonul cel mare” reprezintă Biserica Romano-Catolică, iar în capitolul douăzeci și trei din Isaia „Babilonul cel mare” este reprezentat ca Tir.

> Povara Tirului. Urlați, corăbii ale Tarsisului, căci este nimicit, așa încât nu mai este nici casă, nici intrare; din țara Chitim li se face cunoscut aceasta. Tăceți, locuitori ai ostrovului; tu, pe care negustorii Sidonului, cei ce trec marea, te-au îmbogățit. Și prin ape mari, sămânța Sihorului, secerișul fluviului, îi este venitul; și ea este târgul neamurilor. Rușinează-te, Sidonule, căci marea a vorbit, tăria mării, zicând: „Nu sunt în durerile nașterii, nici nu nasc copii, nici nu cresc tineri, nici nu ridic fecioare.” Cum este la vestea despre Egipt, tot așa vor fi cuprinși de mare durere la vestea despre Tir. Treceți în Tarsis; urlați, locuitori ai ostrovului. Oare aceasta este cetatea voastră cea veselă, a cărei obârșie este din zilele de demult? Picioarele ei o vor duce departe, ca să locuiască vremelnic. Cine a luat această hotărâre împotriva Tirului, cetatea care încununează, ai cărei negustori sunt voievozi, ai cărei traficanți sunt cei onorați ai pământului? Domnul oștirilor a hotărât aceasta, ca să pângărească mândria a tot ce este slăvit și să aducă în dispreț pe toți cei onorați ai pământului. Treci prin țara ta ca un

> râu, fiică a Tarsisului: nu mai este tărie. El Și-a întins mâna peste mare, a zguduit împărățiile; Domnul a dat poruncă împotriva cetății negustorești, ca să-i nimicească fortărețele. Și a zis: „Nu te vei mai veseli, fecioară asuprită, fiică a Sidonului. Scoală-te, treci în Chitim; nici acolo nu vei avea odihnă.” Iată țara haldeilor; poporul acesta nu era, până când asirianul a întemeiat-o pentru cei ce locuiesc în pustiu; ei i-au ridicat turnurile, i-au înălțat palatele, și el a adus-o la ruină. Urlați, corăbii ale Tarsisului, căci tăria voastră este nimicită. Și se va întâmpla în ziua aceea că Tirul va fi uitat șaptezeci de ani, potrivit cu zilele unui singur împărat; după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Tirul va cânta ca o curvă. Ia o harpă, umblă prin cetate, tu, curvă uitată; fă melodie plăcută, cântă multe cântări, ca să fii adusă aminte. Și se va întâmpla, după sfârșitul celor șaptezeci de ani, că Domnul va cerceta Tirul, iar ea se va întoarce la plata ei și va curva cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului. Și negustoria ei și plata ei vor fi sfințenie pentru Domnul: nu vor fi strânse, nici puse deoparte; căci negustoria ei va fi pentru cei ce locuiesc înaintea Domnului, ca să mănânce din belșug și să aibă îmbrăcăminte trainică. Isaia 23:1–18.

Sora White scrie: „Toate marile evenimente și toate acțiunile solemne din istoria Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile de pe urmă.”

Isaya makumi maviri nenhatu rinotaura pamusoro pehukama hwechiporofita hweUnited Nations, hwePapa, hweUnited States, nechiIslamu. Kuti munhu azive chokwadi ichi, zvimwe zviratidzo zviri muchitsauko ichi zvinofanira kutsanangurwa neKufemerwa. Kana zviratidzo zvacho zvangotsanangurwa, kutevedzana kwezviitiko kunobva kwava pachena zvikuru. Zviratidzo zviri muchitsauko ichi zvinoda kutsanangurwa ndeizvi:

Uburemere, Tiro, Maraya, Umunyashuriya, Igihugu cy’Abakaludaya, Iminara n’Ingoro, Tarushishi, Urubyaro rwa Sihori, Igihugu cya Kitimu, Sidoni, Umujyi w’Abacuruzi, Inkuru ya Egiputa n’inkuru ya Tiro, Kuboroga, Umukobwa, Imyaka Mirongo Irindwi, Iminsi y’Umwami Umwe, Kwibagirana no Kwibuka

Cuvântul „povară” din versetul întâi desemnează o profeție de osândă împotriva împărăției Tirului.

Povară: H4853—Din H5375; o povară; în mod specific, tribut, sau (în sens abstract) transportare; în sens figurat, o rostire, în principal o sentință de judecată, în special cântare; la nivel mintal, dorință: – povară, a duce departe, profeție, X ei pun, cântare, tribut.

Povara Tirului este unul dintre numeroasele pasaje din Biblie în care este identificată judecata finală a bisericii romano-catolice. O „povară”, prin uz și prin definiție, este o profeție, și în primul rând o profeție de pieire. În Isaia sunt unsprezece „poveri”, iar de opt ori cuvântul este folosit pentru a descrie o povară purtată pe umeri. Cele unsprezece dăți în care cuvântul „povară” este prezentat ca profeție de pieire sunt Isaia 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 și, desigur, capitolul douăzeci și trei, unde găsim povara Tirului. Merită să așezăm împreună toate profețiile de pieire ale lui Isaia pentru a evalua ce putere este reprezentată în zilele din urmă. Unsprezece profeții de pieire sunt greu de tratat dintr-o singură dată, așa că voi oferi o scurtă definire a fiecărei profeții de pieire pentru a stabili contextul capitolului douăzeci și trei.

În capitolul treisprezece, profeția de nenorocire împotriva Babilonului este Babilonul modern de la sfârșitul lumii, care este desfrânata Romei, înfățișată de asemenea în capitolul șaptesprezece al cărții Apocalipsa.

> Și a venit unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte potire și a vorbit cu mine, zicându-mi: „Vino aici; îți voi arăta judecata marii curve, care șade pe ape multe, cu care au curvit împărații pământului, iar locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei.” Și m-a dus, în duh, într-un pustiu. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Și femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu și împodobită cu aur, cu pietre prețioase și cu mărgăritare, având în mână un potir de aur plin de urâciuni și de necurățiile curviei ei. Și pe fruntea ei era scris un nume: TAINĂ, BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI A URÂCIUNILOR PĂMÂNTULUI. Apocalipsa 17:1–5.

Þarf er að víkja lítillega frá efninu. Markmið rannsóknarinnar á spádóminum um Týrus er að lokum að samræma spámannlega sögu Bandaríkjanna við sögu Sjöunda dags aðventkirkjunnar. Við munum sýna fram á að ríkisstjórn Bandaríkjanna er annað hornið á lambslíka dýrinu í þrettánda kafla Opinberunarbókarinnar og að mótmælendatrúin, sem kom fram úr myrku miðöldunum, var hitt hornið. Horn mótmælendatrúarinnar varð að millerískri aðventuhreyfingu á þeim tímapunkti þegar mótmælendur í Bandaríkjunum höfnuðu boðskap fyrsta engilsins. Þegar við höfum lagt það til grundvallar, munum við sýna að saga mótmælendahornsins og saga lýðveldishornsins liggja hlið við hlið og bera samsvarandi spámannleg einkenni. Enda eru þau á sama dýrinu, sem táknar að bæði hornin eru samtímis hvort öðru. Ég mun færa eitt dæmi til skýringar á þessari hliðstæðu milli horna kirkju og ríkis í Bandaríkjunum. Hvort tveggja „gleymir“ á sinn hátt.

Isaia douăzeci și trei marchează punctul profetic în care puterea papală este uitată timp de șaptezeci de ani, iar în acei șaptezeci de ani simbolici oamenii uită papalitatea și de ce Evul Întunecat este numit Evul Întunecat. Deviza cornului protestant, atunci când s-au despărțit de biserica catolică, a fost: Biblia și numai Biblia. Ei au uitat că Biblia ne informează cine este în realitate papalitatea. Au uitat solia încrustată în documentul sacru care le fusese încredințat și ai cărui apărători campioni mărturiseau că sunt.

> „Cei care ajung să se rătăcească în înțelegerea Cuvântului, care nu reușesc să vadă semnificația lui antichrist, se vor așeza cu siguranță de partea lui antichrist. Acum nu mai este timp pentru noi să ne asimilăm cu lumea. Daniel stă în partea sa și în locul său. Profețiile lui Daniel și ale lui Ioan trebuie să fie înțelese. Ele se interpretează una pe cealaltă. Ele dau lumii adevăruri pe care fiecare ar trebui să le înțeleagă. Aceste profeții trebuie să fie martore în lume. Prin împlinirea lor în aceste zile de pe urmă, ele se vor explica singure.” Kress Collection, 105.

Tot astfel, cornul republican, reprezentând guvernul Statelor Unite, trebuia să fie de către popor și pentru popor, însă și cetățenii Statelor Unite au uitat documentul sacru care le-a fost încredințat. Acel document sacru este Constituția Statelor Unite, iar principiul călăuzitor al guvernului care a fost rânduit să fie pentru popor era separarea dintre biserică și stat. Ei au uitat mesajul Constituției care le-a fost încredințată și al cărei apărători mărturisiți erau.

„Și să se țină minte că aceasta este lauda Romei: ea nu se schimbă niciodată. Principiile lui Grigore al VII-lea și ale lui Inocențiu al III-lea sunt încă principiile Bisericii Romano-Catolice. Și, dacă ar avea numai puterea, le-ar pune în practică acum cu tot atâta vigoare ca în secolele trecute. Protestanții știu prea puțin ce fac atunci când își propun să accepte ajutorul Romei în lucrarea de înălțare a duminicii. În timp ce ei sunt hotărâți asupra împlinirii scopului lor, Roma urmărește să-și restabilească puterea, să-și recâștige supremația pierdută. Să se stabilească o dată în Statele Unite principiul că biserica poate folosi sau controla puterea statului; că practicile religioase pot fi impuse prin legi seculare; pe scurt, că autoritatea bisericii și a statului trebuie să stăpânească asupra conștiinței, și triumful Romei în această țară este asigurat.

„Cuvântul lui Dumnezeu a dat avertizare cu privire la primejdia iminentă; dacă aceasta va fi neglijată, lumea protestantă va afla care sunt în realitate scopurile Romei numai atunci când va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea crește în putere în tăcere. Doctrinele ei își exercită influența în sălile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Își înalță structurile ei semețe și masive, în ale căror ascunzișuri tainice se vor repeta persecuțiile ei de odinioară. Pe furiș și fără a trezi bănuieli, ea își întărește forțele pentru a-și înainta propriile scopuri atunci când va veni vremea să lovească. Tot ce dorește este un teren avantajos, iar acesta îi este deja oferit. În curând vom vedea și vom simți care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de Cuvântul lui Dumnezeu va atrage astfel asupra sa ocara și persecuția.” Tragedia veacurilor, 581.

Dacă puteți găsi vreun dicționar publicat înainte de 1950 și căutați „femeia îmbrăcată în stacojiu” sau vreo variație a acelei expresii din Apocalipsa șaptesprezece, fiecare dintre acele dicționare de dinainte de 1950 identifică faptul că Biserica Romano-Catolică este curva din Apocalipsa șaptesprezece. Statele Unite, fiara pământului cu două coarne din Apocalipsa treisprezece, își uită trecutul, fie că este vorba de cornul protestantismului, fie de cornul republicanismului. Ambele aceste instituții au luat naștere din protestul împotriva tiraniei religioase a papalității și a tiraniei politice a regilor care au sprijinit-o sau, așa cum spune Biblia, a regilor care „au curvit” cu ea. Înainte de a aborda Isaia douăzeci și trei, vom prezenta pe scurt o privire de ansamblu asupra celorlalte zece situații în care Isaia identifică o „profeție de nenorocire”, căci toate cele unsprezece „poveri” sunt exact aceasta.

Isaia treisprezece este povara Babilonului în „zilele de pe urmă”. Babilonul, deși controlat și dirijat de biserica catolică în zilele de pe urmă, este alcătuit din trei puteri care conduc lumea la Armaghedon în capitolul șaisprezece din Apocalipsa. În profeția de osândă din capitolul treisprezece împotriva Babilonului modern sunt reprezentate trei puteri: Babilonul, Lucifer și Asiria, reprezentând fiara (Asiria), balaurul (Lucifer) și prorocul mincinos (Babilonul). Asiria și Babilonul sunt cele două puteri pustiitoare pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a pedepsi Israelul antic, iar Asiria a venit mai întâi, ducând în robie cele zece seminții din nord, iar după aceea Babilonul a luat cele două seminții din sud ale lui Iuda.

이스라엘은 흩어진 양이니, 사자들이 그를 몰아냈도다. 처음에는 아시리아 왕이 그를 삼켰고, 마지막에는 바빌론 왕 느부갓네살이 그의 뼈를 꺾었도다. 그러므로 만군의 여호와 이스라엘의 하나님께서 이같이 말씀하시되, 보라, 내가 아시리아 왕을 벌한

> 것같이 바빌론 왕과 그의 땅을 벌하리라. 예레미야 50:17, 18.

Mai întâi, Asiria a dus în captivitate cele zece seminții de nord ale lui Israel, iar după aceea Babilonul a dus în captivitate cele două seminții de sud ale lui Iuda. Ambele captivități au constituit împlinirea „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. „Cele șapte vremi” din Leviticul au fost chiar prima „profeție de timp” pe care a descoperit-o William Miller și arată că, atunci când Asiria a capturat seminția de nord, aceasta a marcat începutul unei împrăștieri care a continuat timp de două mii cinci sute douăzeci de ani. Acea perioadă a început odată cu captivitatea lor din 723 î.Hr. și s-a încheiat la „vremea sfârșitului”, în 1798. Semințiile de sud au fost luate de Babilon în 677 î.Hr., începând „cele șapte vremi” împotriva lui Iuda, care s-au încheiat în același punct ca profeția de 2300 de ani din Daniel opt cu paisprezece, la 22 octombrie 1844. Asiria și Babilonul au împlinit același scop de pedepsire împotriva răzvrătirii poporului lui Dumnezeu, dar pedeapsa a fost adusă mai întâi de Asiria și apoi de Babilon.

În relația profetică a celor trei puteri din capitolul treisprezece, Babilonul este chipul Asiriei, căci ea a venit după aceea, dar a săvârșit aceeași lucrare împotriva poporului lui Dumnezeu.

În capitolul cincisprezece, povara împotriva Moabului este îndreptată împotriva bisericilor protestante.

> „Această descriere a Moabului reprezintă bisericile care au ajuns asemenea Moabului. Ele nu au stat la postul datoriei lor ca străjeri credincioși. Nu au conlucrat cu ființele cerești, exercitându-și capacitatea dată de Dumnezeu de a face voia lui Dumnezeu, respingând puterile întunericului și folosind orice putere pe care le-a dat-o Dumnezeu pentru a înainta adevărul și neprihănirea în lumea noastră. Ele au o cunoaștere a adevărului, dar nu au practicat ceea ce știu.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 4, 1159.

Biserica protestantă care a căzut este biserica ce a continuat să umble cu Domnul atunci când restul protestantismului a fugit la solia celui de-al doilea înger. Moab este adventismul, cornul protestant căzut.

Capitolul șaptesprezece este despre Damasc și este identificat ca o cetate care este înlăturată. O cetate este un simbol al unei împărății, iar împărăția care este înlăturată în „zilele din urmă” este Statele Unite.

Capitolul nouăsprezece este profeția pieirii împotriva Egiptului, care reprezintă Națiunile Unite și întreaga lume.

Ubutumwa butatu bukurikira bw’akarimbu buri mu gice cya makumyabiri na kimwe bwerekeye igihugu cy’ubutayu giteye ubwoba cyo mu majyepfo, Dumah na Arabiya. Ubu butumwa butatu bw’akarimbu bugaragaza Isilamu, bihuje n’imibabaro itatu yo mu Ibyahishuwe 8:13.

Profeția de osândă din capitolul douăzeci și doi înfățișează separarea adventiștilor laodiceeni de adventiștii filadelfieni la legea duminicală.

Bọgbọ́n lẹ́yìn náà nínú orí ọgbọ̀n a rí ẹrù àwọn ẹranko ti gúúsù, èyí tí ó jẹ́ àpẹẹrẹ kejì ti ìṣọ̀tẹ̀ àwọn Adventist Laodicea. Gígbe gbogbo àwọn ẹrù inú Isaiah jọ, ó fẹ́rẹẹ́ tọ́ka sí gbogbo àwọn olùkópa

àsọtẹ́lẹ̀ ní “àwọn ọjọ́ ìkẹyìn.” Mo ń yan Isaiah mẹ́tàlélógún láti fi hàn pé ìtàn orílẹ̀-èdè Amẹ́ríkà, gẹ́gẹ́ bí ìjọba kẹfà nínú àsọtẹ́lẹ̀ Bíbélì, ń ṣàkóso láti ọdún 1798 títí dé òfin Ọjọ́ Àìkú.

Kwa kuwa “kila mmoja wa manabii wa kale hakunena sana kwa ajili ya wakati wao wenyewe kuliko kwa ajili ya wakati wetu, hivi kwamba unabii wao una nguvu kwetu,” kila tamko la kinabii linaelekeza kwa matukio ya mwisho wa dunia. Kweli hii, ikiunganishwa na ukweli kwamba “vitabu vyote vya Biblia hukutana na kuishia” katika kitabu cha Ufunuo, huweka kitabu cha Ufunuo kuwa ndicho kipimo cha rejea cha kulinganisha ushuhuda wa kinabii kuhusu matukio ya mwisho wa dunia.

În capitolul al șaptesprezecelea din Apocalipsa, vedem marea desfrânată care curvește cu împărații pământului și judecata ei finală.

> Şi a venit unul dintre cei şapte îngeri care aveau cele şapte potire şi a vorbit cu mine, zicându-mi: Vino aici; îţi voi arăta judecata marii curve, care şade pe ape multe; cu care au curvit împăraţii pământului, iar locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei. Apocalipsa 17:1, 2.

Prorocii nu se contrazic niciodată.

> Iar duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor. Căci Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților. 1 Corinteni 14:32, 33.

La sfârșitul lumii, „judecata marii curve, care șade pe ape multe”, marea curvă cu „care au curvit împărații pământului”, marea curvă care i-a îmbătat pe „locuitorii pământului” „cu vinul curviei ei”, este înfățișată de Isaia ca „desfrânata” care este uitată pentru „zilele unui împărat”, adică șaptezeci de ani profetici. Când cei șaptezeci de ani se încheie, Tirul „va curvi cu toate împărățiile lumii”. Desfrânata lui Isaia este marea curvă a lui Ioan. Desfrânata lui Isaia și marea curvă a lui Ioan reprezintă Biserica Romano-Catolică, căci o femeie este un simbol al unei biserici în Cuvântul lui Dumnezeu.

> Wives, supuneți-vă propriilor voștri soți, ca Domnului. Căci bărbatul este capul femeii, după cum și Hristos este Capul Bisericii; și El este Mântuitorul trupului. De aceea, după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot astfel și soțiile să fie supuse propriilor lor soți în toate. Bărbaților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt, ca să Și-o înfățișeze Sieși o Biserică slăvită, neavând pată, sau zbârcitură, sau vreun lucru de felul acesta, ci să fie sfântă și fără prihană. Tot așa sunt datori și bărbații să-și iubească soțiile ca pe trupurile lor. Cine își iubește soția se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată propriul trup, ci îl hrănește și îl îngrijește cu drag, ca și Domnul Biserica. Pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu soția sa, și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică. Încolo, fiecare dintre voi să-și iubească soția ca pe sine însuși; iar soția să se teamă de bărbat. Efeseni 5:22–33.

Apostolul Pavel arată că biserica lui Hristos este reprezentată profetic ca o femeie. Prin urmare, o femeie în profeție este o biserică, însă biserica lui Hristos este „sfântă și fără pată”. O biserică nesfântă este reprezentată ca o femeie nesfântă; astfel, Isaia identifică o desfrânată, iar Ioan o curvă. Ele reprezintă papalitatea ca pe o curvă, iar biserica lui Dumnezeu este o fecioară.

> Căci sunt gelos pentru voi cu o gelozie dumnezeiască; fiindcă v-am logodit cu un singur bărbat, ca să vă înfățișez lui Hristos ca pe o fecioară curată. 2 Corinteni 11:2.

Nu numai că Biserica lui Dumnezeu este reprezentată ca o fecioară, dar ea este logodită cu un singur soț. Tirul și marea curvă a lui Ioan comit desfrânare cu împărații pământului. Biserica Catolică are legături cu mai mulți bărbați, nu cu unul singur. Daniel ne spune că împărații sunt împărații.

> Iată visul; și îi vom spune împăratului tâlcuirea lui. Tu, împărate, ești un împărat al împăraților; căci Dumnezeul cerului ți-a dat împărăție, putere, tărie și slavă. Și oriunde locuiesc fiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului le-a dat în mâna ta și te-a făcut stăpân peste ele toate. Tu ești acest cap de aur. Și după tine se va ridica o altă împărăție, mai prejos decât a ta, și o a treia împărăție, de aramă, care va stăpâni peste tot pământul. Și a patra împărăție va fi tare ca fierul; fiindcă fierul sfărâmă și supune toate lucrurile; și, asemenea fierului care zdrobește toate acestea, tot așa ea va sfărâma și va zdrobi. Daniel 2:36–40.

În Daniel doi, împărățiile profeției biblice sunt identificate și explicate. Când Daniel îi tâlcuiește visul lui Nebucadnețar, îl informează pe Nebucadnețar că el este capul de aur. Capul de aur este un împărat, dar un împărat reprezintă o împărăție. Biserica Romano-Catolică este marea desfrânată care curvește cu toți împărații pământului la sfârșitul a șaptezeci de ani profetici. Împărații sunt simbolici pentru bărbați, iar Tirul este o femeie necurată. O femeie este o biserică, o curvă este o biserică nelegiuită; un bărbat este un împărat, iar un împărat este o împărăție. O femeie este o biserică, iar un împărat este un stat. Relația nelegiuită a acestor două entități reprezintă curvia spirituală.

Constituția Statelor Unite este un document divin care consacră necesitatea menținerii separate a acestor două entități. Deși încă nu am încheiat identificarea Tirului ca fiind Biserica Romano-Catolică, se pare potrivit, în acest punct, să abordăm un alt simbol din Isaia douăzeci și trei, care explică simbolismul bărbatului și al femeii — biserica și statul.

> Iată țara haldeilor; poporul acesta nu era, până când asirianul a întemeiat-o pentru cei ce locuiesc în pustie: ei i-au ridicat turnurile, i-au înălțat palatele; și el a adus-o la ruină. Isaia 23:13.

În verset, asirianul a întemeiat țara caldeenilor și a ridicat atât „turnuri”, cât și „palate”. Asirianul este un simbol al lui Nimrod, iar caldeenii îi reprezintă pe conducătorii religioși ai religiilor tainice ale Babilonului. Un „turn” este un simbol al unei biserici. Când Isus a prezentat parabola viei, sora White comentează parabola astfel:

> „În pildă, stăpânul casei Îl reprezenta pe Dumnezeu, via — națiunea iudaică, iar gardul — legea divină, care era ocrotirea lor. Turnul era un simbol al templului.” Hristos, Lumina lumii,

596.

Asirianul a întemeiat țara caldeenilor, care au ridicat o biserică (turn) și un „palat”. Un „palat” reprezintă un „împărat”, care, la rândul său, reprezintă o împărăție. O împărăție este, de asemenea, reprezentată ca o cetate.

> Și au zis: „Haidem să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă până la cer; și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe fața întregului pământ.” Geneza 11:4.

„Turnul” și „palatul” pe care le-a întemeiat asirianul sunt „cetatea” și „turnul” pe care le-a zidit Nimrod.

> Și trupurile lor moarte vor zăcea în strada cetății celei mari, care duhovnicește se numește Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Apocalipsa 11:8.

Inspirația ne spune că „cetatea cea mare” din Apocalipsa unsprezece reprezintă regatul Franței în perioada Revoluției Franceze.

> „Մեծ քաղաքը“, որի փողոցներում վկաները սպանվում են, և որտեղ նրանց դիակները ընկած են մնում, «հոգևորապես» Եգիպտոս է: Աստվածաշնչյան պատմության մեջ ներկայացված բոլոր ազգերից Եգիպտոսն ամենահանդուգն կերպով ուրացավ կենդանի Աստծու գոյությունը և դիմադրեց Նրա պատվերներին: Ոչ մի միապետ երբեք ավելի բացահայտ և հանդուգն ապստամբության չդիմեց Երկնքի իշխանության դեմ, քան Եգիպտոսի թագավորը: Երբ Մովսեսի միջոցով Տիրոջ անունով պատգամը նրան բերվեց, փարավոնը հպարտությամբ պատասխանեց. «Ո՞վ է Եհովան, որ ես լսեմ Նրա ձայնը և Իսրայելին արձակեմ: Ես Եհովային չեմ ճանաչում, և առավել ևս Իսրայելին չեմ արձակի»: Ելք 5:2, A.R.V. Սա աթեիզմ է, և Եգիպտոսով ներկայացված ազգը նմանապես ձայն պիտի տար կենդանի Աստծու իրավունքների ուրացմանը և պիտի դրսևորեր անհավատության ու մարտահրավերի նույնպիսի ոգի: «Մեծ քաղաքը» նաև, «հոգևորապես», համեմատվում է Սոդոմի հետ: Աստծու օրենքը խախտելու մեջ Սոդոմի ապականվածությունն առանձնապես արտահայտվեց անառակության մեջ: Եվ այս մեղքը նույնպես պիտի լիներ այն ազգի ակնառու բնութագրիչը, որը պիտի կատարեր այս գրքի խոսքի բնութագրումները:

> „Potrivit cuvintelor profetului, așadar, cu puțin înainte de anul 1798, o putere de origine și caracter satanic avea să se ridice pentru a purta război împotriva Bibliei. Și în țara în care mărturia celor doi martori ai lui Dumnezeu avea să fie astfel redusă la tăcere, aveau să se manifeste ateismul lui Faraon și desfrânarea Sodomei.″

> „Această profeție și-a găsit o împlinire dintre cele mai exacte și izbitoare în istoria Franței. În timpul Revoluției, în 1793, «lumea a auzit pentru prima dată o adunare de oameni, născuți și educați în civilizație și asumându-și dreptul de a guverna una dintre cele mai alese națiuni ale Europei, înălțându-și glasul unit pentru a tăgădui cel mai solemn adevăr pe care îl primește sufletul omului și lepădând în unanimitate credința și închinarea față de o Divinitate.» — Sir Walter Scott, Life of Napoleon, vol. 1, ch. 17. «Franța este singura națiune din lume cu privire la care s-a păstrat consemnarea autentică că, în calitate de națiune, și-a ridicat mâna în răzvrătire fățișă împotriva Autorului universului. Au fost, și încă mai sunt, destui hulitori,

> destui necredincioși, în Anglia, Germania, Spania și în alte părți; dar Franța stă deoparte în istoria lumii ca singurul stat care, prin decretul Adunării sale Legislative, a proclamat că nu există Dumnezeu și ai cărui locuitori ai capitalei în întregime, precum și o covârșitoare majoritate din alte locuri, femei deopotrivă cu bărbații, au dansat și au cântat de bucurie primind vestea.» — Blackwood's Magazine, noiembrie 1870." Tragedia veacurilor, 269.

„Marele oraș" din Apocalipsa unsprezece era națiunea Franței, care a emis un „decret al Adunării sale Legislative", proclamând că nu exista niciun Dumnezeu. Decretul era o expresie a ateismului, așa cum este reprezentat de răzvrătirea lui Faraon. Un mare oraș este o împărăție, sau o „națiune", ori un „stat". În Apocalipsa unsprezece, Franța este alcătuită din două simboluri — Egiptul și Sodoma.

Ni se aduce la cunoștință: „Acesta este ateismul, iar națiunea reprezentată prin Egipt avea să dea glas unei tăgăduiri asemănătoare a pretențiilor Dumnezeului celui viu și avea să manifeste un spirit asemănător de necredință și sfidare. «Cetatea cea mare» este, de asemenea, asemănată, «în sens spiritual», cu Sodoma. Stricăciunea Sodomei în călcarea Legii lui Dumnezeu s-a manifestat în mod deosebit prin desfrânare."

Marea cetate sau națiune a Franței este reprezentată simbolic printr-o națiune (Egipt) și o cetate (Sodoma). Egiptul „ar da glas", iar vorbirea unei națiuni reprezintă politica de stat, nu politica bisericească. Egiptul era statul, iar Sodoma era biserica — aceasta este reprezentarea întâlnită în capitolul unsprezece din Apocalipsa.

> „«Vorbirea» națiunii este acțiunea autorităților sale legislative și judiciare." Tragedia veacurilor, 442.

În capitolul unsprezece din Apocalipsa, Ioan prezintă evenimentele Revoluției Franceze în simbolism profetic. Revoluția propriu-zisă a furnizat suficiente dovezi istorice ale validității prezicerilor lui Ioan din acest capitol. Ioan a prezis, apoi Revoluția Franceză a împlinit prezicerea, iar apoi, la rândul lor, atât prezicerea, cât și împlinirea istorică a prezicerii identifică și se află în paralel cu evenimentele de la sfârșitul lumii, când încă o dată un stat corupt este unit cu o biserică coruptă. Desigur, o baie de sânge urmează acelei căsătorii nelegiuite. Împărăția lui Dumnezeu este, de asemenea, o cetate mare.

> Și m-a dus, în duh, pe un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea mare, sfânta Ierusalime, coborându-se din cer de la Dumnezeu. Apocalipsa 21:10.

> "Venirea mirelui, adusă aici în atenție, are loc înainte de nuntă. Nunta reprezintă primirea de către Hristos a împărăției Sale. Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, care este capitala și reprezentanta împărăției, este numită „mireasa, soția Mielului". Îngerul i-a spus lui Ioan: „Vino aici, îți voi arăta mireasa, soția Mielului." „M-a dus în Duhul", spune profetul, „și mi-a arătat cetatea cea mare, sfântul Ierusalim, coborându-se din cer de la Dumnezeu." Apocalipsa 21:9, 10." Tragedia veacurilor, 426.

Răzvrătirea lui Nimrod este reprezentată prin zidirea de către el a unui turn și a unei cetăți, fapt care prefigurează unirea dintre biserică și stat la sfârșitul lumii, căci toți prorocii au vorbit despre

sfârșitul lumii. Răzvrătirea lui Nimrod a fost, de asemenea, o continuare a răzvrătirii lui Lucifer, a cărui dorință era să ia sub stăpânirea sa atât biserica lui Dumnezeu, cât și statul lui Dumnezeu.

> Cum ai căzut din cer, o, Luceafăr strălucitor, fiu al dimineții! Cum ai fost doborât la pământ, tu, care slăbeai neamurile! Căci ai zis în inima ta: „Mă voi sui în ceruri, îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea și pe muntele adunării, în părțile de miazănoapte; mă voi sui deasupra înălțimilor norilor; voi fi ca Cel Preaînalt.” Isaia 14:12–14.

Așa cum Isaia descoperă dorințele tainice ale inimii lui Lucifer de a fi „ca Cel Preaînalt”, el arată că Lucifer caută să se așeze pe două scaune în mod distinct diferite. El dorește să-și „înalțe” „tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu” și „să șadă de asemenea pe muntele adunării, în părțile de miazănoapte”.

Tronul este un simbol al autorității împăratului — sau al autorității de stat — iar „laturile miazănoaptei” reprezintă biserica lui Dumnezeu.

> O cântare și un psalm pentru fiii lui Core. Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele sfințeniei Sale. Frumos înălțat, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului, în partea de miazănoapte, cetatea Marelui Împărat. Dumnezeu este cunoscut în palatele ei ca un loc de scăpare. Psalmul 48:1–3.

Ierusalimul este „cetatea marelui Împărat”, marcând astfel tronul politic al lui Dumnezeu, iar Ierusalimul este, de asemenea, „muntele sfințeniei Lui”, „în părțile de miazănoapte”, marcând astfel tronul religios al lui Dumnezeu. De la început, răzvrătirea și războiul lui Satana sunt înfățișate în contextul dorinței sale de a domni atât peste biserica lui Dumnezeu, cât și peste statul lui Dumnezeu. După aceea, Satana a condus răzvrătirea lui Nimrod, iar țara pe care el a întemeiat-o pentru haldei este prezentată ca o țară în care Nimrod a zidit atât un turn, cât și o cetate—biserică și stat.

De aceea, când curva lui Isaia și marea desfrânată a lui Ioan se dedau la desfrâu cu împărații pământului, profația arată că, la sfârșitul celor șaptezeci de ani profetici, are loc o relație nelegiuită între Biserica Romano-Catolică și împărații pământului.

Linia profației lui Isaia descrie judecata asupra curvei Tirului în capitolul douăzeci și trei, iar Ioan descrie aceeași judecată prin simbolul unei femei de culoare stacojie, care este identificată drept „Babilonul cel mare”. O a treia mărturie cu privire la aceeași judecată a aceleiași curve este următoarea:

> „Femeia (Babilonul) din Apocalipsa 17 este descrisă ca fiind «îmbrăcată în purpură și stacojiu și împodobită cu aur, cu pietre prețioase și cu mărgăritare, având în mână un potir de aur plin de urâciuni și necurății: ... și pe frunte purta un nume scris: Taină, Babilonul cel Mare, mama desfrânatelor.» Profetul spune: «Am văzut femeia îmbătată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Isus.» Despre Babilon se mai declară că este «cetatea cea mare, care stăpânește peste împărații pământului.» Apocalipsa 17:4–6, 18. Puterea care, timp de atâtea secole, a menținut o stăpânire despotică asupra monarhilor creștinătății este Roma.” Tragedia veacurilor, 382.

Tirul este biserica romano-catolică în „zilele de pe urmă”. În acel timp, papalitatea va ieși și își va cânta cântecele ei seducătoare împăraților pământului, conducându-i astfel pe împărați la actul de curvie, care, în sens profetic, este unirea dintre biserică și stat.

> Și va fi în ziua aceea că Tirul va fi dat uitării șaptezeci de ani, potrivit zilelor unui singur împărat; după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Tirul va cânta ca o desfrânată. Isaia 23:15.

Un rege este o împărăție în profeția biblică, astfel încât Tirul va fi uitat în timpul în care o împărăție profetică domnește timp de șaptezeci de ani.

> Și se va întâmpla în ziua aceea că Tirul va fi dat uitării șaptezeci de ani, după zilele unui împărat; iar la sfârșitul celor șaptezeci de ani Tirul va cânta ca o desfrânată. Ia o harpă, cutreieră cetatea, tu, desfrânată care ai fost uitată; fă o melodie plăcută, cântă multe cântece, ca să fii adusă aminte. Și se va întâmpla că, după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Domnul va cerceta Tirul, iar ea se va întoarce la plata ei și va desfrâna cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului. Isaia 23:15–17.

Pe durata zilelor unei împărății care domnește timp de șaptezeci de ani profetici, Biserica Romano-Catolică va fi uitată. La sfârșitul celor șaptezeci de ani, puterea papală va „cânta melodios, va cânta multe cântece”. În sens profetic, un „cântec” reprezintă „experiență”.

> „Pe marea de cristal dinaintea tronului, acea mare de sticlă amestecată parcă cu foc — atât de strălucitoare este de slava lui Dumnezeu — este adunată ceata celor care «au biruit fiara, icoana ei, semnul ei și numărul numelui ei». Cu Mielul pe Muntele Sionului, «având harpele lui Dumnezeu», stau cei o sută patruzeci și patru de mii care au fost răscumpărați dintre oameni; și se aude, ca vuietul multor ape și ca sunetul unui tunet puternic, «glasul celor ce cântau din harpe, cântând cu harpele lor». Și ei cântă «o cântare nouă» înaintea tronului, o cântare pe care nimeni nu o poate învăța, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii. Este cântarea lui Moise și a Mielului — o cântare de izbăvire. Nimeni în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii nu poate învăța acea cântare, căci este cântarea experienței lor — o experiență pe care nicio altă ceată nu a avut-o vreodată. «Aceștia sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El.» Aceștia, fiind strămutați de pe pământ, dintre cei vii, sunt socotiți drept «cele dintâi roade pentru Dumnezeu și pentru Miel». Apocalipsa 15:2, 3; 14:1-5. «Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare»; ei au trecut prin vremea de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile; au îndurat angoasa vremii necazului lui Iacov; au stat fără mijlocitor în timpul revărsării finale a judecăților lui Dumnezeu. Dar au fost izbăviți, fiindcă «și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului». «În gura lor nu s-a găsit vicleșug, căci sunt fără vină» înaintea lui Dumnezeu. «De aceea stau ei înaintea tronului lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui; și Cel ce șade pe tron va locui în mijlocul lor.» Ei au văzut pământul pustiit de foamete și ciumă, soarele având putere să-i dogorească pe oameni cu mare arșiță, iar ei înșiși au îndurat suferință, foame și sete. Dar «nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu va mai da soarele peste ei, nici vreo arșiță. Căci Mielul care este în mijlocul tronului îi va păstori și-i va duce la izvoarele apelor vieții; și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.» Apocalipsa 7:14-17.” Tragedia veacurilor, 648.

> "'În Templul Său toți vestesc slava Lui' (Psalmul 29:9), iar cântarea pe care cei răscumpărați o vor cânta — cântarea experienței lor — va proclama slava lui Dumnezeu: 'Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice; drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al veacurilor. Cine să nu se teamă, Doamne, și să nu slăvească Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt.' Apocalipsa 15:3, 4, R.V." Education, 308.

La sfârșitul a șaptezeci de ani profetici, papalitatea va „cânta frumos, va intona multe cântece, ca" să „fii adusă aminte". La sfârșitul împărăției care domnește timp de șaptezeci de ani profetici, Biserica Romano-Catolică va aduce aminte lumii de experiența istoriei sale trecute. În acea istorie, ea a domnit ca autoritate morală într-o relație dintre ea și regii Europei. Acea istorie este identificată pe drept ca Evul Întunecat, iar tot întunericul care ar putea fi în vreun fel asociat cu istoria în care papalitatea a domnit peste regii Europei poate fi atribuit chiar actului fundamental care a produs tot întunericul ce a urmat. Acel act a fost unirea bisericii cu statul, unirea regilor Europei cu Biserica Catolică. Într-o căsătorie biblică, bărbatul trebuie să stăpânească peste femeie, însă curvia care a avut loc în acea istorie a fost răsturnată față de ordinea adevărată a relației dintre bărbat și femeie.

La sfârșitul celor șaptezeci de ani va avea loc o mare criză, când împărăția profeției biblice care stăpânește lumea în perioada de timp în care Papalitatea este uitată din punct de vedere profetic ajunge la încheierea sa. Criza mondială produsă de prăbușirea acelei împărății deschide calea pentru ca Biserica Catolică să înceapă să înștiințeze lumea că, pentru a străbate vremurile de strâmtorare produse de prăbușirea acelei împărății, lumea trebuie să se supună autorității morale a Bisericii Romano-Catolice, așa cum este ilustrat în istoria Evului Întunecat.

Kad se kraljevstvo završi i papinstvo zapjeva pjesmu svoga prošloga iskustva, iskustva koje povjesničari označuju kao tamu; kako bi, dakle, ta mračna povijest uopće mogla biti poruka koju bi papinstvo podijelilo s kraljevima zemaljskim, a koja bi ih uvjerila da s njom počine blud? U velikoj krizi, zašto bi iskustvo prošlih vjekova (njezina pjesma), njezino iskustvo prije nego što je proročki bila zaboravljena, pružilo logiku kraljevima zemaljskim da prihvate iskustvo tame kao rješenje za svoju veliku krizu?

> "Un mare număr de oameni, chiar şi dintre aceia care nu privesc romano-catolicismul cu niciun fel de favoare, întrezăresc puţin pericol din partea puterii şi influenţei lui. Mulţi susţin că întunericul intelectual şi moral care a predominat în Evul Mediu a favorizat răspândirea dogmelor, superstiţiilor şi asupririi lui şi că inteligenţa superioară a timpurilor moderne, răspândirea generală a cunoaşterii şi libertatea tot mai mare în chestiuni de religie împiedică o reînviere a intoleranţei şi tiraniei. Chiar şi simplul gând că o asemenea stare de lucruri va exista în acest veac luminat este luat în râs. Este adevărat că o mare lumină, intelectuală, morală şi religioasă, străluceşte asupra acestei generaţii. Pe paginile deschise ale Sfântului Cuvânt al lui Dumnezeu, lumina din cer a fost revărsată asupra lumii. Dar trebuie să se amintească faptul că, cu cât este mai mare lumina acordată, cu atât mai mare este întunericul acelora care o pervertesc şi o resping."

> „O cercetare a Bibliei făcută cu rugăciune le-ar arăta protestanților adevăratul caracter al papalității și i-ar face să o urască și să se ferească de ea; dar mulți sunt atât de înțelepți în

propria lor părere, încât nu simt nevoia de a-L căuta cu smerenie pe Dumnezeu, pentru a fi călăuziți în adevăr. Deși se mândresc cu iluminarea lor, ei sunt neștiutori atât ai Scripturilor, cât și ai puterii lui Dumnezeu. Ei trebuie să aibă vreun mijloc de a-și liniști conștiința și caută ceea ce este cel mai puțin spiritual și umilitor. Ceea ce doresc este o metodă de a-L uita pe Dumnezeu care să treacă drept o metodă de a-Și aduce aminte de El. Papalitatea este bine adaptată pentru a răspunde nevoilor tuturor acestora. Ea este pregătită pentru două clase de oameni, care cuprind aproape întreaga lume—cei care ar vrea să fie mântuiți prin meritele lor și cei care ar vrea să fie mântuiți în păcatele lor. Aici se află taina puterii ei."

„Un timp de mare întuneric intelectual s-a dovedit a fi favorabil succesului papalității. Se va demonstra încă faptul că și un timp de mare lumină intelectuală este deopotrivă favorabil succesului ei. În veacurile trecute, când oamenii erau fără Cuvântul lui Dumnezeu și fără cunoașterea adevărului, ochii lor erau legați, iar mii de oameni erau prinși în cursă, fără să vadă lațul întins pentru picioarele lor. În această generație sunt mulți ale căror ochi sunt orbiți de strălucirea speculațiilor omenești, a „științei pe nedrept numite astfel"; ei nu deslușesc lațul și pășesc în el tot atât de ușor ca și cum ar avea ochii legați. Dumnezeu a rânduit ca puterile intelectuale ale omului să fie privite ca un dar de la Creatorul său și să fie folosite în slujba adevărului și a neprihănirii; dar când mândria și ambiția sunt cultivate, iar oamenii își înalță propriile teorii mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu, atunci inteligența poate produce un rău mai mare decât ignoranța. Astfel, falsa știință a timpului de față, care subminează credința în Biblie, se va dovedi tot atât de eficientă în pregătirea căii pentru acceptarea papalității, cu formele ei atrăgătoare, cum a fost și reținerea cunoștinței în deschiderea drumului pentru preamărirea ei în Evul Întunecat." Tragedia veacurilor, 572.

„Catolicii romani recunosc că schimbarea Sabatului a fost făcută de biserica lor și invocă tocmai această schimbare ca dovadă a autorității supreme a bisericii. Ei declară că, prin păzirea primei zile a săptămânii ca Sabat, protestanții recunosc puterea ei de a legifera în lucrurile divine. Biserica Romei nu a renunțat la pretenția ei de infailibilitate; iar atunci când lumea și bisericile protestante acceptă un sabat fals, creat de ea, în timp ce resping Sabatul lui Iehova, ele recunosc în mod virtual această pretenție. Ei pot invoca autoritatea pentru această schimbare, dar sofismul raționamentului lor este ușor de sesizat. Papistașul este destul de pătrunzător ca să vadă că protestanții se înșală pe ei înșiși, închizându-și de bunăvoie ochii față de faptele cazului. Pe măsură ce instituția duminicii câștigă favoare, el se bucură, simțindu-se încredințat că, în cele din urmă, aceasta va aduce întreaga lume protestantă sub steagul Romei."

„Promjena subote znak je ili žig autoriteta Rimske crkve. Oni koji, razumijevajući zahtjeve četvrte zapovijedi, odluče svetkovati lažnu subotu umjesto prave, time odaju počast onoj vlasti po kojoj je jedino ona i propisana. Žig zvijeri jest papska subota, koju je svijet prihvatio umjesto dana koji je odredio Bog."

„Dar vremea pentru a primi semnul fiarei, așa cum este desemnată în profeție, încă n-a venit. Timpul de încercare încă n-a sosit. Există creștini adevărați în fiecare biserică, fără a o exclude pe cea romano-catolică. Nimeni nu este condamnat până când nu a primit lumina și nu a văzut obligația poruncii a patra. Dar când va fi emis decretul care va impune Sabatul contrafăcut și

> când strigătul puternic al celui de-al treilea înger îi va avertiza pe oameni împotriva închinării la fiară şi la chipul ei, linia de demarcaţie va fi trasată limpede între fals şi adevărat. Atunci aceia care vor continua încă în călcarea Legii vor primi semnul fiarei pe frunţile lor sau în mâinile lor."

> „Cu pași repezi ne apropiem de această perioadă. Când bisericile protestante se vor uni cu puterea seculară pentru a susține o religie falsă, împotriva căreia strămoșii lor au îndurat cea mai aprigă persecuție, atunci sabatul papal va fi impus prin autoritatea combinată a bisericii și a statului. Va avea loc o apostazie națională, care se va sfârși numai în ruină națională." Bible Training School, 2 februarie 1913.

Acum am atins cinci dintre simbolurile pe care căutăm să le identificăm înainte de a aborda pe deplin capitolul însuși. O cetate este o împărăție în profeția biblică, iar în Isaia douăzeci și trei sunt două împărății strâns înrudite, dar deosebite în mod distinct. Cea dintâi este „cetatea care încununează", iar cealaltă este „cetatea negustorească". În zilele din urmă, puterea care deține controlul asupra întreitei uniri a balaurului, fiarei și prorocului mincinos este papalitatea. Ea este împărăția care are coroana.

> „Pe măsură ce ne apropiem de ultima criză, este de o importanță vitală ca armonia și unitatea să existe între instrumentele Domnului. Lumea este plină de furtună, război și discordie. Totuși, sub o singură căpetenie — puterea papală — oamenii se vor uni pentru a se împotrivi lui Dumnezeu în persoana martorilor Săi. Această unire este cimentată de marele apostat. În timp ce caută să-și unească agenții în războiul lor împotriva adevărului, el va lucra să-i dezbine și să-i împrăștie pe susținătorii acestuia. Gelozia, bănuiala rea, vorbirea de rău sunt stârnite de el pentru a produce neînțelegere și dezbinare." Testimonies, volumul 7, 182.

Regatul cu coroana este Tirul, care înseamnă „o stâncă". În acest capitol, Tirul reprezintă papalitatea care lucrează să-L contrafacă pe Hristos, căci papalitatea este antihrist. Cuvântul „anti" din antihrist înseamnă „în locul". Papalitatea caută să-L contrafacă pe Hristos la orice nivel, iar numele Tir înseamnă stâncă, deoarece papalitatea este o contrafacere a „Stâncii Veacurilor".

> Cine a luat acest sfat împotriva Tirului, cetatea care încununează, ai cărei negustori sunt prinți, ai cărei negețători sunt cei onorabili ai pământului? Domnul oștirilor l-a hotărât, ca să mânjească mândria a toată slava și să aducă în dispreț pe toți cei onorabili ai pământului. Treci prin țara ta ca un râu, fiică a Tarsisului: nu mai este putere. El Și-a întins mâna peste mare, a zguduit împărățiile: Domnul a dat o poruncă împotriva cetății negustorești, ca să-i nimicească întăriturile. Isaia 23:8–11.

Ne propunem să arătăm, pe temeiul multor mărturii, că „clătinarea împărățiilor" este împlinită de Dumnezeu, prin islam. Islamul este puterea care mânie neamurile și este folosită pentru a clătina neamurile. În acest punct identificăm faptul că Domnul a hotărât să aducă în dispreț „pe toți cei onorați ai pământului", care sunt „negustorii" și „traficanții" ale căror „întărituri" urmează să fie nimicite. Cetatea negustorească și cetatea care încununează „au provocat neplăcerea cerului", iar Domnul Și-a pus în gând să le distrugă „întăriturile", iar aceasta reprezintă economia. Prăbușirea economiei are loc înaintea legii duminicale din Statele Unite, căci înainte de legea duminicală cetățenii Statelor Unite cer să fie aduși înapoi „la favoare divină și prosperitate vremelnică".

Argumentul lor este că judecățile lui Dumnezeu nu se vor sfârși până când duminica nu va fi „impusă cu strictețe”. Mai multe mărturii biblice sunt de acord că ne aflăm în pragul unei prăbușiri uriașe a economiei lumii. Acea prăbușire are loc înaintea legii duminicale, tot așa cum prăbușirea din 1837 a avut loc înainte de 22 octombrie 1844.

> „I potem wielki zwodziciel przekona ludzi, że ci, którzy służą Bogu, są przyczyną tych nieszczęść. Warstwa społeczna, która ściągnęła na siebie niezadowolenie Nieba, złoży całą winę za swoje utrapienia na tych, których posłuszeństwo wobec przykazań Bożych stanowi nieustanną naganę dla przestępców. Będzie się twierdzić, że ludzie obrażają Boga przez naruszanie niedzielnego sabatu; że grzech ten sprowadził klęski, które nie ustaną, dopóki święcenie niedzieli nie zostanie surowo wyegzekwowane; oraz że ci, którzy przedstawiają roszczenia czwartego przykazania, podważając tym samym cześć dla niedzieli, są utrapieniem dla ludu i przeszkadzają w przywróceniu mu Bożej przychylności oraz doczesnego dobrobytu. W ten sposób oskarżenie niegdyś wysunięte przeciwko słudze Bożemu zostanie powtórzone i to na równie dobrze uzasadnionej podstawie: „I stało się, gdy Achab ujrzał Eliasza, że rzekł Achab do niego: Czy to ty jesteś tym, który sprowadza nieszczęście na Izraela? A on odpowiedział: Nie ja sprowadziłem nieszczęście na Izraela, lecz ty i dom twego ojca, ponieważ porzuciliście przykazania Pana, a ty poszedłeś za Baalami”. 1 Krl 18,17.18. Gdy gniew ludu zostanie podburzony przez fałszywe oskarżenia, obiorą oni wobec posłańców Bożych postępowanie bardzo podobne do tego, jakie odstępczy Izrael obrał wobec Eliasza”. Wielki bój, 590.

Ilie confruntându-se cu prorocii lui Baal și cu preoții dumbrăvii pe Muntele Carmel reprezintă legea duminicală. Solia pentru biserică a fost: „alegeți astăzi cui vreți să slujiți.” Când această istorie se repetă la legea duminicală, întrebarea este: „ce zi veți alege, căci ziua pe care o alegeți arată cui slujiți.” Înainte de Muntele Carmel au fost trei ani și jumătate de secetă cumplită. Înainte de legea duminicală există o serie de legi duminicale, dar ele nu au fost „strict aplicate”. Principiul asociat cu o lege duminicală este că apostazia națională este urmată de ruina națională. Exemplul acestui lucru este că Constantin, în anul 321, a emis o lege duminicală, iar la scurt timp după aceea primele patru trâmbițe din Apocalipsa capitolul opt au început să aducă Roma Apuseană la sfârșitul ei până în anul 476. Istoria lui Constantin este importantă, căci ea a inclus o înălțare progresivă a duminicii și, simultan, restricții progresive asupra Sabatului zilei a șaptea. Istoria progresivă a ajuns la concluzia ei când cetățenii au fost siliți să respecte duminica sau să fie persecutați pentru păzirea Sabatului. Aceasta este, de asemenea, concluzia legislației duminicale tot mai severe din Statele Unite. Un principiu asociat cu impunerea închinării duminicale este: „apostazia națională este urmată de ruina națională.” Acest principiu înseamnă că aplicarea tot mai severă a legii duminicale produce o intensificare a judecăților lui Dumnezeu, înainte de legea duminicală propriu-zisă din Apocalipsa treisprezece cu versetul unsprezece. Fiecare decret va aduce o ruină corespunzătoare. Judecățile de a căror producere cetățenii îi acuză pe păzitorii Sabatului sunt, în realitate, produse de aplicarea tot mai severă a legislației duminicale. Am inclus un pasaj din Tragedia veacurilor, căruia i-am dat titlul Progresia duminicii. V-aș recomanda să-l citiți încă o dată. Se află în categoria intitulată Spiritul Profetic.

„Dumnezeu a descoperit ceea ce urmează să aibă loc în zilele de pe urmă, pentru ca poporul Său să fie pregătit să stea împotriva furtunii opoziției și mâniei. Cei care au fost avertizați cu privire la evenimentele ce le stau înainte nu trebuie să șadă într-o așteptare liniștită a furtunii care vine, mângâindu-se cu gândul că Domnul Îi va adăposti pe cei credincioși ai Săi în ziua necazului. Noi trebuie să fim asemenea unor oameni care Îl așteaptă pe Domnul lor, nu într-o expectativă leneșă, ci într-o lucrare stăruitoare, cu o credință neclintită. Acum nu este vremea să îngăduim ca mințile noastre să fie absorbite de lucruri de importanță minoră. În timp ce oamenii dorm, Satana lucrează în mod activ, rânduind lucrurile astfel încât poporul Domnului să nu aibă parte de milă sau de dreptate. Mișcarea duminicală își croiește acum drum în întuneric. Conducătorii ascund adevărata problemă, iar mulți dintre cei care se unesc cu mișcarea nu văd ei înșiși încotro tinde curentul de dedesubt. Declarațiile ei sunt blânde și aparent creștine, dar atunci când va vorbi, ea va da pe față duhul balaurului. Este datoria noastră să facem tot ce stă în puterea noastră pentru a înlătura primejdia care ne amenință. Ar trebui să căutăm să dezarmăm prejudecata, înfățișându-ne înaintea oamenilor în lumina cuvenită. Ar trebui să le aducem înainte adevărata chestiune aflată în discuție, opunând astfel protestul cel mai eficient împotriva măsurilor de restrângere a libertății de conștiință. Ar trebui să cercetăm Scripturile și să fim în stare să dăm motivul credinței noastre. Profetul spune: «Cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; dar cei înțelepți vor înțelege.»” Testimonies, volumul 5, 452.

Este greu să fie recunoscută mișcarea pentru legislația duminicală, căci ea își croiește drum în „întuneric”, iar papalitatea, „pe furiș și pe neașteptate”, își „întărește forțele pentru a-și promova propriile scopuri”. Este un fapt că lucrarea de adoptare a legislației duminicale în întuneric constituie o chestiune centrală în procesul de încercare al celor o sută patruzeci și patru de mii. „Niciunul dintre cei răi nu va înțelege”, potrivit lui Daniel și sorei White. Cei „răi” din Daniel sunt „fecioarele nechibzuite” ale lui Matei, pe care sora White le identifică drept laodiceeni. Cei înțelepți vor înțelege evenimentele care au loc acum, chiar dacă istoria din jurul nostru pare să contrazică Cuvântul lui Dumnezeu. Credem noi Cuvântul lui Dumnezeu sau ceea ce se întâmplă în jurul nostru? Totuși, am fost avertizați dinainte că sfârșitul va fi ca în zilele lui Noe.

“Lumea, plină de desfrâu, plină de plăceri nelegiuite, doarme, doarme într-o siguranță trupească. Oamenii îndepărtează în gând venirea Domnului. Ei râd de avertizări. Se rostește lăudăroșia mândră: «Toate rămân așa cum erau de la început.» «Și mâine va fi ca ziua de azi, și încă mult mai îmbelșugată.» 2 Petru 3:4; Isaia 56:12. Ne vom afunda și mai mult în iubirea de plăceri. Dar Hristos spune: «Iată, Eu vin ca un hoț.» Apocalipsa 16:15. Chiar în timpul când lumea întreabă cu batjocură: «Unde este făgăduința venirii Lui?», semnele se împlinesc. În timp ce ei strigă: «Pace și liniște», vine o nimicire neașteptată. Când batjocoritorul, cel ce respinge adevărul, a ajuns încumetat; când rutina muncii în diferitele domenii aducătoare de bani este dusă mai departe fără nici o privire la principiu; când studentul caută cu ardoare cunoașterea tuturor lucrurilor în afară de Biblia sa, Hristos vine ca un hoț.”

„Totul în lume este în frământare. Semnele timpului sunt de rău augur. Evenimentele care vin își aruncă umbrele înainte. Duhul lui Dumnezeu Se retrage de pe pământ, iar nenorocire după nenorocire urmează pe mare și pe uscat. Sunt furtuni, cutremure, incendii, inundații, omoruri de orice fel. Cine poate citi viitorul? Unde este siguranța? Nu există certitudine în nimic din

ceea ce este omenesc sau pământesc. Cu repeziciune, oamenii se așază sub steagul pe care l-au ales. Neliniștiți, ei așteaptă și urmăresc mișcările conducătorilor lor. Sunt unii care așteaptă, veghează și lucrează pentru arătarea Domnului nostru. O altă categorie se aliniază sub comanda primului mare apostat. Puțini cred din toată inima și din tot sufletul că avem un iad de evitat și un cer de câștigat."

„Criza vine treptat peste noi. Soarele strălucește pe cer, parcurgându-și drumul său obișnuit, iar cerurile încă vestesc slava lui Dumnezeu. Oamenii încă mănâncă și beau, sădesc și zidesc, se căsătoresc și sunt dați în căsătorie. Negustorii încă cumpără și vând. Oamenii se îmbrâncesc unii pe alții, luptând pentru locul cel mai înalt. Iubitorii de plăceri încă se îngrămădesc la teatre, curse de cai, case de jocuri de noroc. Cea mai mare agitație domnește, totuși ceasul timpului de probă se încheie cu repeziciune, iar cazul fiecăruia este pe punctul de a fi hotărât pentru veșnicie. Satana vede că timpul lui este scurt. El și-a pus toate uneltirile la lucru pentru ca oamenii să fie înșelați, amăgiți, preocupați și fermecați, până când ziua timpului de probă se va fi sfârșit, iar ușa harului va fi închisă pentru totdeauna.

„Cu solemnitate ajung până la noi, de-a lungul secolelor, cuvintele de avertizare ale Domnului nostru de pe Muntele Măslinilor: «Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva inimile voastre să fie împovărate de îmbuibare, de beție și de grijile vieții acesteia, și ziua aceea să vină peste voi pe neașteptate.» «Vegheați, dar, și rugați-vă neîncetat, ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate aceste lucruri care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului.»" Hristos, Lumina lumii, 635, 636.

În capitolul douăzeci și trei din Isaia, Zidonul este Statele Unite, iar Tirul este papalitatea. Tirul și Zidonul erau cetăți feniciene contemporane din vechime, situate pe țărmul Mării Mediterane. Ele erau cunoscute pentru comerțul lor maritim, bogăția lor și influența lor în lumea antică. Zidonul și „negustorii" lui îl aprovizionau pe Tarșiș în acest pasaj. Negustorii Zidonului făceau negoț cu „sămânța Sihorului", care este „secerișul unui râu", și este rodul „râului", și este „venitul ei", căci ea este „târgul neamurilor". Toți profeții vorbesc despre sfârșitul lumii, așadar cine este târgul neamurilor la sfârșitul lumii? Sunt Statele Unite.

Sihor este un râu în Egipt (probabil delta Nilului) și este folosit pentru a reprezenta bogăția lumii, căci Egiptul este lumea. „Fiica fecioară" a Sidonului reprezintă ultima generație a SUA, iar ea este apăsată de legea marțială care însoțește legea duminicală și de ruina națională care urmează imediat. Acele fecioare ale Sidonului sunt mustrate prin întrebarea privitoare la Tir, care spune: „aceasta este cetatea voastră cea plină de bucurie" (împărăția) de care se bucura SUA? Este „aceasta împărăția" „a cărei obârșie este din zilele străvechi", când, potrivit pasajului, a fost întemeiată de Nimrod, la puțin timp după potop?

Dumnezeu a hotărât și „a rânduit" ca „Tirul, cetatea care încununează," să fie pedepsit. Pedeapsa papalității include prăbușirea structurii financiare a lumii, căci „Domnul a dat" „o poruncă împotriva" „Sidonului" „cetatea negustorească" (Statele Unite). Porunca Sa „de a nimici întăriturile," adică economia Statelor Unite, este porunca Sabatului, căci apostazia națională este urmată de ruina națională.

Pedepsele aplicate papalității încep odată cu prăbușirea economică a întregii lumi, ca răspuns la distrugerea economiei Statelor Unite. Țidonul are o „casă” asociată cu economia sa, reprezentând astfel o structură financiară care este nimicită, căci nu se mai poate intra în ea. Nu mai există investiții sau profituri din acea „casă”, fiindcă este distrusă. Distrugerea are loc la legea duminicală, deși înainte de legea duminicală există deja judecăți în intensificare. Când survine prăbușirea, papalitatea, SUA împreună cu prinții ei negustori și comercianții ei de seamă, precum și corăbiile Tarsisului, vor „urla”.

Kiwango cha “Tarshishi” katika kifungu hiki kinahusishwa na utajiri katika nyakati za kale, na meli za Tarshishi katika Biblia ndizo ishara kuu ya nguvu za kiuchumi.

> Căci corăbiile împăratului mergeau la Tarsis împreună cu slujitorii lui Huram; o dată la trei ani veneau corăbiile din Tarsis, aducând aur și argint, fildeș, maimuțe și păuni. Și împăratul Solomon i-a întrecut pe toți împărații pământului în bogăție și înțelepciune. 2 Cronici 9:21, 22.

Corăbiile reprezintă puterea economică, iar Tarsis este corabia economică de frunte în profeția biblică. Generației finale a Tarsisului, reprezentată de „fiica” Tarsisului, i se spune să „străbați țara ta ca un râu”, iar ceea ce găsește este că țara ei „nu mai are putere” și nu se mai poate „veseli” din pricina împărăției Tirului. Puterea pe care o căutau era vechea putere economică a Sidonului, dar ea dispăruse, căci marea vorbise, „zicând: Nu sunt în durerile nașterii, nici nu nasc copii, nici nu cresc tineri, nici nu cresc fecioare”, identificând astfel generația finală a mării, adică popoarele lumii care plâng distrugerea economiei lumii; iar în acel moment, oamenii lumii se trezesc la realitatea că sunt ultima generație din istoria pământului și că este prea târziu să se pregătească pentru viața veșnică.

> „Banii își vor pierde curând valoarea foarte brusc, când realitatea scenelor veșnice se va deschide înaintea simțurilor omului.” Evanghelizare, 62.

Există două „vești” sau mesaje care provoacă durere tuturor celor din pasaj. Prima „veste” privește Egiptul, iar a doua „veste” este Tirul. Vestea despre Egipt este la timpul trecut, căci Isaia spune: „ca la vestea despre Egipt”, arătând astfel că Dumnezeu făcuse ceva cu Egiptul înainte de nimicirea Sidonului (SUA). Ceea ce a făcut Dumnezeu cu Egiptul, și anume ceea ce reprezintă de asemenea „vestea” despre Egipt, este că El a nimicit Egiptul în legătură cu prima dată când Dumnezeu a intrat în legământ cu un popor ales. Cele două vești sunt aceeași „veste”. Vestea despre Egipt este începutul, iar vestea despre Tir este sfârșitul. Alfa și Omega a ilustrat legământul cu cei o sută patruzeci și patru de mii din zilele de pe urmă prin istoria de început a acestui subiect. „Vestea” despre Egipt este izbăvirea de la Marea Roșie, când Faraon și oastea lui au fost nimiciți, ceea ce preînchipuie izbăvirea finală a poporului lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată de „vestea” care este „proorocia împotriva Tirului”.

Puterea reprezentată în Biblie care nimicește corăbiile Tarsisului este islamul. Subiectul islamului va fi abordat mai târziu, astfel că îl vom trata mai pe larg la un moment ulterior. El este reprezentat în pasaj ca „Chitim”, un cuvânt vechi pentru Cipru, iar pasajul spune că nimicirea Sidonului și a Tirului este descoperită din „Chitim”. Simbolul islamului include o ilustrare foarte precisă a nimicirii Statelor Unite în profeția biblică.

Este important să urmărim zilele și anii la care se face referire în cartea lui Isaia, căci ei identifică adesea timpul profetic al pasajului care urmează. Isaia douăzeci și trei urmează după „proorocia” despre valea vedeniei din capitolul douăzeci și doi, care este precedată de capitolul douăzeci și unu, ce are trei „proorocii”, iar toate trei identifică islamul. Înainte de acel capitol, în versetul unu al capitolului douăzeci, este stabilit cadrul istoriei profetice în care sunt identificate, în capitolele următoare, profețiile de nenorocire care urmează.

> În anul în care Tartan a venit la Așdod (când Sargon, împăratul Asiriei, l-a trimis) și a luptat împotriva Așdodului și l-a cucerit. Isaia 20:1.

Cuvântul „Tartan” poate fi un nume sau, cel mai probabil, un titlu al unui conducător militar. Tartan a venit la Așdod, un oraș din Egipt, și l-a cucerit în perioada istoriei în care asirienii preluau treptat controlul asupra lumii. Asiria prefigura Babilonul. Atât Asiria, cât și Babilonul au fost împărății care au venit din nord, împărății identificate ca „lei” care „au risipit” oile lui Dumnezeu și amândouă primesc aceeași pedeapsă. Asiria a fost prima, Babilonul a fost ultima.

> Israel este o oaie risipită; leii l-au izgonit: mai întâi l-a devorat împăratul Asiriei; iar la urmă acest Nebucadnețar, împăratul Babilonului, i-a zdrobit oasele. De aceea, așa zice Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Iată, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și țara lui, cum am pedepsit pe împăratul Asiriei. Ieremia 50:17, 18.

În sens profetic, amândoi sunt „asirianul trufaș”.

> „Când Sanherib, trufașul asirian, L-a batjocorit și a hulit pe Dumnezeu și a amenințat Israelul cu nimicirea, «s-a întâmplat în noaptea aceea că îngerul Domnului a ieșit și a lovit în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii». Au fost «nimiciți toți vitejii, căpeteniile și conducătorii» din oastea lui Sanherib. «Astfel, el s-a întors cu rușinea pe chip în țara sa.» [2 Împărați 19:35; 2 Cronici 32:21.]” Tragedia veacurilor, 512.

ឆ្នាំដែល «Tartan ហានមកដល់ក្រុង Ashdod» ហើយ «ហានយកវា» នោះ
តំណាងឲ្យការចម្បាំងយកឈ្នះពិភពលោកជាបន្តបន្ទាប់ដោយអំណាចសម្ភតចេប៉ាប
ដូចដែលហានបង្ហាញនៅក្នុងខទាំងបួនមួយចុងក្រោយនៃ ដានីយ៉ែល ១១។
បុរេតិសាស្ត្រនៃបតិចហាប់ថ្មងអៃទិកុយ ដែលជា «ថ្មងចុងក្រោយ»
នការជំនុំជម្រះស៊ើបអង្កតេ
ហើយដែលនាំចូលដោយផ្ទាល់ទៅកាន់ការជំនុំជម្រះបុរតិបត្តិ
(គ្រោះកាចទាំងបួនពីរចុងក្រោយ) គឺជាបរិបទបុរេតិសាស្ត្រដែលត្រូវហានតំណាងដោយ
«ឆ្នាំ» ដែល Tartan ហានមកដល់ Ashdod។ ដោយមានបរិបទនៃបុរេតិសាស្ត្រនោះរួចហើយ
អសោយក៏ផ្តល់ទំនាយនៃនាសកម្មបីអំពីអ៊ីស្លាម
មួយអំពីអាដវ៉ានេទីសានាបុរាណទេឡាវ៉ូ៉ីសនៃ ហើយបន្ទាប់មកគឺជាបន្ទុកអំពីក្រុង Tyre។
ជំពូក ២៤ គឺជាគ្រាដ៏ល្បីមួយនៃគ្រោះកាចទាំងបួនពីរចុងក្រោយ
ដែលបន្ទាប់មកតាមដោយជំពូក ២៥ ដែលតំណាងឲ្យការរំដោះចុងក្រោយរបស់រាស្ត្រព្រះ
ជាកន្លែងដែលយើងយើញរាស្ត្រព្រះបង្ហាញសចេកតីថ្លៃងៃការណ៍មួយដែលគស្ដេគាល់យ៉ា
ងទូលំទូលាយបំផុត ក្នុងអំឡុងពេលគ្រាលំបាកដ៏ធំ។

> Și se va zice în ziua aceea: Iată, acesta este Dumnezeul nostru; în El ne-am pus nădejdea, și El ne va mântui; acesta este Domnul; în El ne-am pus nădejdea; ne vom bucura și ne vom veseli

în mântuirea Lui. Isaia 25:9.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt fecioarele înțelepte care L-au așteptat pe Domnul lor să vină la nuntă, deși El a zăbovit, în conformitate cu parabola celor zece fecioare. Ei nu sunt laodiceeni, ci filadelfieni. Până în acest punct, acest articol a stabilit contextul.

Mu mwaka wa 1798, Napoleoni yafashe papa mpiri, itanga igikomere cy'urupfu cy'ubuhanuzi gikira ku mperuka y'isi nk'uko bivugwa mu Ibyahishuwe 13. Muri uwo mwanya, Leta Zunze Ubumwe z'Amerika zafashe umwanya wazo nk'ubwami bwa gatandatu bw'ubuhanuzi bwa Bibiliya nk'uko bivugwa muri Daniyeli 2, 7, 8 na 11 no mu Ibyahishuwe 12, 13, 16, 17 na 18. Kuva icyo gihe, ihembe rya Repubulikani rya Leta Zunze Ubumwe z'Amerika n'ihembe rya Giporotesitanti (Adiventisime) byombi byibagiwe uwo ubupapa ari bwo. Umwaka wa 1798 ni wo mwaka wa mbere amahanga y'ahandi hose ku isi yemeye Leta Zunze Ubumwe z'Amerika nk'igihugu cyigenga, kandi ni na wo mwaka ubutumwa bw'umumarayika wa mbere bwageze mu mateka.

Moto-ul unui protestant din acea vreme era: „Biblia și numai Biblia." Protestanții se identifică drept apărători ai Bibliei și numai ai Bibliei, iar când adventismul le-a preluat mantaua la sosirea celui de-al doilea înger, au acceptat acel „moto", iar apoi au fost numiți „poporul cărții". Lor li se dăduse, prin lucrarea lui William Miller, un set de reguli care, dacă ar fi fost folosite în mod corespunzător, ar fi deschis Biblia înaintea minții tuturor celor care doreau să audă. Regulile de interpretare profetică ale lui Miller sunt ceea ce inspirația spune că trebuie să studiem, dacă urmează să vestim solia celui de-al treilea înger.

> „Hristos a spus: «Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.» Din nou a spus: «Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric.» Lumina adevărului înaintează ca o lampă aprinsă, iar cei care iubesc lumina nu vor umbla în întuneric. Ei vor cerceta Scripturile, ca să știe cu certitudine că ascultă glasul adevăratului Păstor, și nu pe al unui străin."
>
> „Cei care sunt angajați în proclamarea soliei celui de-al treilea înger cercetează Scripturile după același plan pe care l-a adoptat părintele Miller. În mica lucrare intitulată Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, părintele Miller dă următoarele reguli simple, dar inteligente și importante, pentru studiul și interpretarea Bibliei:
>
> „1. Svaka riječ mora imati svoje pravo značenje u odnosu na predmet izložen u Bibliji; 2. Cijelo je Pismo nužno i može se razumjeti marljivom primjenom i proučavanjem; 3. Ništa što je otkriveno u Pismu ne može niti će biti skriveno od onih koji traže u vjeri, ne kolebajući se; 4. Da biste razumjeli nauk, okupite na jedno mjesto sva mjesta iz Pisma o predmetu koji želite upoznati, a zatim neka svaka riječ ima svoj pravi utjecaj; i ako svoju teoriju možete oblikovati bez proturječja, ne možete biti u zabludi; 5. Pismo mora biti vlastiti tumač, budući da je samo sebi pravilo. Ako ovisim o učitelju da mi ga tumači, a on nagađa njegovo značenje, ili želi da ono bude takvo zbog svojega sektaškog vjerovanja, ili da bi ga smatrali mudrim, tada su njegovo nagađanje, želja, vjerovanje ili mudrost moje pravilo, a ne Biblija."

„Cele de mai sus reprezintă o parte a acestor reguli; iar în studiul nostru al Bibliei, toţi vom face bine să luăm aminte la principiile expuse.“

„Adevărata credință este întemeiată pe Scripturi; dar Satana folosește atât de multe mijloace pentru a răstălmăci Scripturile și a introduce rătăcirea, încât este nevoie de o mare grijă dacă cineva dorește să cunoască ce învață ele cu adevărat. Una dintre marile amăgiri ale acestui timp este de a stărui mult asupra simțămintelor și de a pretinde sinceritate, în timp ce sunt ignorate declarațiile lămurite ale Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că acel Cuvânt nu se potrivește cu simțămintele. Mulți nu au altă temelie pentru credința lor decât emoția. Religia lor constă în entuziasm; când acesta încetează, credința lor dispare. Simțământul poate fi pleavă, dar Cuvântul lui Dumnezeu este grâul. Și „ce este”, zice profetul, „pleava față de grâu?””

„Nimeni nu va fi condamnat pentru că nu a luat seama la lumina și cunoștința pe care nu le-a avut niciodată și pe care nu le-a putut dobândi. Dar mulți refuză să asculte de adevărul care le este prezentat de ambasadorii lui Hristos, deoarece doresc să se conformeze standardului lumii; iar adevărul care a ajuns la înțelegerea lor, lumina care a strălucit în suflet, îi va condamna la Judecată. În aceste zile de pe urmă avem lumina acumulată care a strălucit de-a lungul tuturor veacurilor și vom fi trași la răspundere în mod corespunzător. Calea sfinteniei nu este la același nivel cu lumea; ea este o cale înălțată. Dacă umblăm pe această cale, dacă alergăm pe calea poruncilor Domnului, vom descoperi că «cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, care luminează tot mai mult până la miezul zilei desăvârșite».” Review and Herald, 25 noiembrie 1884.

Puteți citi mai în detaliu despre regulile lui William Miller în articolul intitulat „William Miller”, din categoria „Chei profetice”.

În „studiul nostru al Bibliei, cu toții vom face bine să luăm aminte la principiile enunțate” în regulile de interpretare profetică ale „Părintelui Miller”. Cornului Protestantismului i-a fost încredințat documentul sacru pe care îl numim Biblia și, de asemenea, i-a fost încredințată responsabilitatea de a apăra și promova principiile cuprinse în acesta; iar cornului protestant i-a fost dat și un set de reguli pentru a împărți drept sensul și intenția documentelor sacre.

Cornul Republicanismului a primit un document sacru pe care îl numim Constituția și, de asemenea, a primit responsabilitatea de a apăra și promova principiile cuprinse în acesta. Cornului republican i-a fost dat și un set de reguli pentru a împărți în mod drept semnificația și intenția documentelor sacre. Regulile date pentru a împărți în mod drept Constituția sunt Carta Drepturilor, iar aceasta consacră cel mai important scop al Constituției în primele reguli ale Cartei Drepturilor. Primul Amendament enumerat în Carta Drepturilor este libertatea religiei, a exprimării, a cuvântului și a presei.

„Kongresul nu va face nicio lege privind instituirea unei religii sau care să interzică libera exercitare a acesteia; ori care să restrângă libertatea cuvântului sau a presei; ori dreptul poporului de a se întruni în mod pașnic și de a adresa Guvernului petiții pentru repararea nedreptăților.” Constituția S.U.A., amend. I

Legea duminicală este un atac fățiș împotriva primului articol al Constituției, care garantează libertatea religioasă, libertate care este înlăturată prin legea duminicală, marcând astfel sfârșitul Constituției, sfârșitul Statelor Unite ca a șasea împărăție a profeției biblice și începutul persecuției împotriva acelora care proclamă atunci solia celui de-al treilea înger cu un mare strigăt. Cei care proclamă marele strigăt al celui de-al treilea înger și protestează împotriva distrugerii Primului Amendament și a Constituției sunt persecutați de aceia care ar fi trebuit să susțină și să aplice regulile sacre, care apără documentul sacru pe care au fost rânduiți să-l apere. Aceasta este o ilustrare a înțelegerii și aplicării istoriilor paralele ale celor două coarne ale fiarei pământului, asemenea unui miel. Părinții fondatori ai Constituției sunt paraleli cu Părintele Miller. Termenul Părinte, folosit pentru Miller, este folosit pentru a desemna un conducător, nu un preot papistaș. Biblia interzice a-i numi pe oameni tată, atunci când aceștia pretind a fi călăuze spirituale. Milleriții sunt numiți după părintele lor, așa cum se întâmplă adesea. A nu surprinde această distincție înseamnă a pierde o parte din semnificația soliei lui Ilie, atunci când ea întoarce inimile părinților spre copii și viceversa.

Statele Unite în Isaia douăzeci și trei sunt a șasea împărăție a profeției biblice și rămân astfel până când își răstoarnă Constituția la legea duminicală care se apropie cu rapiditate. A șasea împărăție domnește timp de șaptezeci de ani profetici, care sunt zilele unui singur împărat. Împărăția (un împărat este o împărăție) care a domnit timp de șaptezeci de ani a fost Babilonul. În timpul celor șaptezeci de ani, cornul statului a fost guvernarea Babilonului, iar cornul bisericii a fost haldeii. Daniel, Șadrac, Meșac și Abed-Nego îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Ambele coarne și poporul lui Dumnezeu sunt reprezentate în mărturia lui Daniel. Cei șaptezeci de ani ai robiei în Babilon au fost zilele unui singur împărat, pe care Isaia le folosește pentru a identifica faptul că istoria profetică a Statelor Unite și istoria adventismului sunt perioada 1798 până la legea duminicală.

Kubona ko umurongo w'amateka y'ubuhanuzi ku mahembe yombi ya Leta Zunze Ubumwe za Amerika bitwemerera gutekereza ku iherezo n'intangiriro, dukoresheje abahamya babiri b'amahembe kugira ngo tumenye imiterere y'irindi hembe. Nyuma ya byose, amahembe yose yari ameze kimwe. Muri Daniyeli hari amahembe, amwe yaramenwe, kandi havuka amahembe ku rihembe ryamenwe. Amwe mu mahembe avugwa muri Daniyeli ntiyari angana, kuko amwe yaje nyuma y'andi. Si ko bimeze ku mahembe abiri ya Leta Zunze Ubumwe za Amerika. Ayo mahembe yombi ajyana mu mateka amwe kandi akabyara ibimenyetso by'inzira bimwe, nubwo atandukanye hagati yayo ku bijyanye n'intego yayo. Hari n'andi mabwiriza cyangwa ibisobanuro byihariye muri ayo mateka na byo ari ingenzi gusobanukirwa.

La începutul adventismului a avut loc o schimbare de la istoria profetică reprezentată de biserica din Filadelfia la biserica din Laodicea. Prin urmare, la sfârșit trebuie să aibă loc o schimbare din istoria profetică a Laodiceei. Apocalipsa lui Isus Hristos cuprinde lumina acestei înțelegeri, iar aceasta face parte din ceea ce este desigilat în acest timp.

Și „după sfârșitul celor șaptezeci de ani", papa va „cânta", iar „curva" „uitată" va fi adusă din nou în amintire. Ea este „adusă în amintire" la legea duminicală, unde problema este între închinarea la soare și închinarea la ziua pe care Legea lui Dumnezeu a poruncit omenirii să și-o „amintească".

În acest articol am identificat că istoria stăpânirii de șaptezeci de ani a Babilonului prefigurează istoria Statelor Unite din 1798 până la legea duminicală. Într-un articol anterior și adesea în Tables of Habakkuk am identificat că robia în Egipt și eliberarea din Egipt prefigurează, de asemenea, istoria Statelor Unite și a poporului lui Dumnezeu. Aceste patru istorii — ale Babilonului, Egiptului, Adventismului și Statelor Unite — nu sunt singurele linii care pot fi aduse asupra acestor linii, dar atunci când aplicăm regula primei mențiuni acestor patru linii, este absolut uimitor. Voi încheia acest articol cu o singură ilustrare simplă și parțială a ceea ce vreau să spun și a ceea ce intenționez să continui atunci când vom aborda mai departe, la o dată ulterioară, istoria din Isaia douăzeci și trei.

Istoria Babilonului are la început un împărat convertit și la sfârșit un împărat nelegiuit. Nu contează dacă ar fi Biden sau Trump, căci cartea lui Daniel învață că Dumnezeu este Cel care ridică conducători și îi coboară. Ceea ce se poate ști cu certitudine despre un conducător, fie democrat, fie republican, în vremea legii duminicale, este că el este un conducător nelegiuit. Nebucadnețar era Babilonul; el era tiranul Babilonului, gata să arunce trei oameni buni în foc. Dar, în cele din urmă, el s-a convertit la Dumnezeul lui Daniel. Nu tot așa s-a întâmplat cu ultimul conducător, Belșațar. El era un împărat nelegiuit. Statele Unite, în profeție, încep ca un miel, simbol al lui Hristos și al jertfei Sale pentru omenire. La sfârșit, Statele Unite vor vorbi ca un balaur. Schimbarea de la Hristos la Satana în această linie a istoriei este reprezentată de deosebirea dintre Nebucadnețar și Belșațar.

> „Belșațar primise multe ocazii de a cunoaște și de a împlini voia lui Dumnezeu. El îl văzuse pe bunicul său, Nebucadnețar, alungat din societatea oamenilor. Văzuse intelectul cu care se fălea monarhul mândru luat de Acela care i-l dăduse. Văzuse împăratul izgonit din împărăția sa și făcut tovarăș al fiarelor câmpului. Dar iubirea lui Belșațar pentru plăceri și pentru proslăvirea de sine a șters lecțiile pe care n-ar fi trebuit să le uite niciodată; și a săvârșit păcate asemănătoare celor care aduseseră judecăți vădite asupra lui Nebucadnețar. El a risipit ocaziile care îi fuseseră acordate cu har, neglijând să folosească prilejurile aflate la îndemâna sa pentru a ajunge să cunoască adevărul. «Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?» a fost o întrebare pe care marele, dar nechibzuitul împărat a trecut-o cu nepăsare.” Bible Echo, 25 aprilie 1898.

Observați că nelegiuitul Belșațar era împăratul nebun. El a suferit aceeași judecată ca tatăl său, Nebucadnețar, căci ambele judecăți au fost reprezentate ca „șapte vremuri” din Levitic douăzeci și șase. Nebucadnețar a fost pe câmpuri, trăind ca o fiară, timp de două mii cinci sute douăzeci de zile, adică șapte ani biblici, iar judecata fiului său, Belșațar, care a fost scrisă pe zid, reprezintă de asemenea două mii cinci sute douăzeci. Deosebirea a fost că judecata împotriva lui Nebucadnețar l-a convertit și l-a făcut un împărat înțelept, pe când judecata lui Belșațar a venit asupra împăratului nebun.

> „Ultimului cârmuitor al Babilonului, precum în tip celui dintâi, îi venise hotărârea străjerului divin: «Împărate, ... ție ți se vorbește: împărăția s-a depărtat de la tine.» Daniel 4:31.” Profeți și regi, 533.

Për presidentin e fundit, shkrimi në mur është Amendamenti i Parë, i cili përcakton “murin” e ndarjes ndërmjet kishës dhe shtetit, gjë që mbreti i fundit i marrë nuk e kupton. “Shtatë herët” e

Levitikut njëzet e gjashtë përfaqësojnë një “shpërndarje të popullit”, e cila kryhet nga mbreti i veriut në ligjin e së dielës. Ajo shpërndarje është rrënimi kombëtar që pason ligjin e së dielës. Kombi i gjashtë i harroi mësimet e etërve të tyre themelues, të cilët shkruan Kushtetutën për të mbrojtur jo vetëm nga një kishë e korruptuar, por edhe nga mbretërit tiranikë evropianë me të cilët gruaja e korruptuar kishte fjetur. Etërit themelues përfaqësojnë ata që e hodhën poshtë papatin dhe mbretërit e Evropës, sepse e dinin nga vetë përvoja e tyre, pasi dolën nga një shpërndarje prej një mijë e dyqind e gjashtëdhjetë vjetësh errësire papnore, se mbrojtjet kundër atij lloji tiranie duhej të ishin qendra e Kushtetutës së tyre të re. Ata ishin etër të urtë, ishin si qengj; por jo kështu me atin e fundit, sepse ai do të flasë si dragua. Etërit dolën nga një shpërndarje dhe biri kthehet përsëri në një shpërndarje. Tirani në të dy rastet është papatia e parë dhe papatia e fundit.

Simbolul judecății asupra lui Nebucadnețar, primul împărat, și asupra ultimului împărat, Belșațar, a fost împrăștierea celor „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Nebucadnețar a trăit-o, iar Belșațar a avut-o scrisă pe perete ca epitaf al său chiar în noaptea în care a murit. Simbolul cornului republican la început a fost scăparea sa din robia împăratului de la miazănoapte, iar simbolul cornului republican la sfârșitul său este captivitatea adusă de împăratul de la miazănoapte. Legea duminicală este „chiar noaptea” în care acesta moare ca a șasea împărăție a profeției biblice. În toate cele patru ilustrații — Belșațar, Nebucadnețar și începutul și sfârșitul cornului republican — douăzeci și cinci cu douăzeci din Leviticul douăzeci și șase este simbolul reprezentat la început și la sfârșit. Aceasta reprezintă semnătura lui Alfa și Omega.

Prima „profeție de timp” pe care William Miller a descoperit-o a fost cei două mii cinci sute douăzeci din Leviticul douăzeci și șase. Ea a fost prima piatră din temelia pe care Isus a așezat-o prin lucrarea lui Miller. A fost, de asemenea, primul adevăr fundamental care a fost dat la o parte de adventism în 1863. Când toate pietrele adevărului ale lui Miller au fost puse în temelie, acele adevăruri au fost reprezentate pe cele două table ale lui Habacuc, care sunt hărțile pionierilor din 1843 și 1850. Aceste două table reprezintă relația de legământ dintre Dumnezeu și poporul Său denominat, așa cum cele două table ale Celor Zece Porunci au reprezentat legământul cu Israelul antic.

La sfârșitul adventismului laodicean, când va fi vărsat din gura Domnului la legea duminicală, scrierea de pe perete sunt acele două diagrame sacre ale pionierilor. Diagrame pe care ei nu sunt în stare să le citească, căci au refuzat să primească folos din solia de avertizare de la începutul istoriei lor….

Criza financiară din 1837 din Statele Unite a fost un eveniment complex, declanșat de o combinație de factori economici, politici și activități speculative.

Bule speculativă: În anii premergători lui 1837, a existat un boom speculativ în domeniul terenurilor și al investițiilor, alimentat în parte de extinderea țării spre vest. Speculația funciară, în special la frontiera vestică, a dus la umflarea prețurilor terenurilor și la îndatorare excesivă.

Credit facil și împrumuturi speculative: Băncile și instituțiile financiare acordau volume mari de credit și împrumuturi, adesea fără garanții adecvate. Acest acces facil la credit a contribuit la frenezia speculativă și a sporit riscurile instabilității financiare.

Supraextinderea băncilor: Băncile își extindeau rapid operațiunile, emițând adesea mai multă monedă de hârtie (bancnote) decât aveau specie (aur și argint) pentru a o acoperi. Această practică, cunoscută sub numele de „wildcat banking”, a dus la o abundență excesivă de monedă nereglementată și nesigură aflată în circulație.

Politicile economice ale lui Jackson: Politicile președintelui Andrew Jackson au jucat un rol în agravarea crizei. El a emis Circulara Speciei în 1836, care impunea ca terenurile publice să fie cumpărate cu monedă metalică (aur și argint), mai degrabă decât cu bani de hârtie. Aceasta a dus la o grabă de a converti bancnotele în specie, provocând tensiuni financiare și falimente bancare.

Factori internaționali: Criza din Statele Unite a fost influențată și de condițiile economice internaționale. Un declin al economiei britanice, un partener comercial major al Statelor Unite, a dus la o reducere a cererii pentru bunurile și exporturile americane. Aceasta, la rândul ei, a afectat întreprinderile americane și a contribuit la dificultățile economice.

Panică și retrageri masive de depozite bancare: În mai 1837, o serie de șocuri financiare, inclusiv falimente bancare și restrângeri ale creditului, au provocat panică în rândul investitorilor și deponenților. Această panică a declanșat un val de retrageri masive de depozite bancare și o contracție severă a creditului.

Contracția masei monetare: Pe măsură ce băncile au dat faliment și creditul s-a înăsprit, masa monetară totală din economie s-a contractat semnificativ. Această contracție a masei monetare a agravat dificultățile economice și a adâncit recesiunea. Combinația acestor factori a dus la un declin economic sever, caracterizat prin falimente bancare, șomaj, reducerea cheltuielilor de consum și o depresie economică generală.

> „Nu avem nimic de temut cu privire la viitor, decât numai dacă vom uita felul în care Domnul ne-a călăuzit și învățătura Sa din istoria noastră trecută.” Life Sketches, 196.